

RENAIXEMENT BERGADÀ

boixader

EDITORIAL

La darrera vaga general

...El moviment obrer ha afectat directament o indirecte a tot Catalunya. Algunes poblacions importants com Reus, Manresa, Lleida i altres han obeït el mot d'ordre llançat per la Unió Local de Sindicats, de Barcelona, primer, i per la Confederació Regional del Treball, després. A la capital l'atur del dilluns i del dimarts fou complet, absolut. Una vegada ordenada la represa del treball, anà minvant de mica en mica.

...Es tracta, doncs, d'un aconeteixement l'importància del qual, mereix comentari. ¡S'ha fet córrer tantes fal·lònies!

La Unió Local de Sindicats acordà la vaga general el diumenge dia 16 a la nit. Era el motiu protestar contra els abusos comesos a Madrid per la força pública uns dies abans, i contra la negativa persistent del governador general Despujol a reconèixer o visar els estatuts del Sindicat del ram de transports. La massa treballadora obeï com un sol home.

.. A Barcelona, no s'havia vist una unanimitat tan perfecta. És que el descontent i fins l'indignació per els successos de Madrid era general no sols entre els obrers sinó entre la petita burgesia i la classe mitja liberal de la ciutat. Una acció de conjunt assenyada, significativa i exemplar.

...El dimarts els homes-guies de la Unió Local, notificaren al "Día Gráfico" i altres diaris, l'acord de donar la vaga per acabada i de reintegració a la feina, excepte els oficis pendants de litigi. Malgrat això l'atur seguí el dimecres, el dijous i part del divendres.

Tothom, es deia ¡misteri! Una gran desorientació invadí tots els sectors adictes a la protesta del dilluns. Què passava? Què ha passat? Encara no s'ha posat ben bé en clar perquè els organismes que podrien parlar porten mordaça governativa.

Hi ha símptomes, però. Hom diu que unes forces misterioses, desconegudes i sense responsabilitat coaccionaven els treballadors a voltes amb les armes a la mà. Que agents provocadors, obeïnt ordres agenes a la Unió Local, procuraven per tota mena de mitjans desacreditar l'organització amb una vaga continuada sense objectiu i sense força. Que els dirigents de l'obrerisme es vegeren sorpresos i desbordats pels elements alludits.

Misteri, encara. Afegiu-hi, no obstant les noves internacionals segons les quals es celebrà a Madrid, presidida per una alta personalitat, una reunió de generals coneguts pel suport que prestaren a Primo de Rivera, en vistes al retorn i a l'agreujament d'aquells set anys de tirania. Que el cap del govern davant la pressió dels ciutadans vexats per la reva política antiliberal i injusta ens féu la menaça d'entregar-nos novament a les experiències socials de Martínez Anido. Que el general Maza quelcom compromés pels assistents a la reunió esmentada ha cedit el lloc a un paísà. Que el general Mola trontolla en la Direcció General

**EL NOSTRE PERIODIC
podreu comprar-lo
al Centre de Suscripcions de Revistes i
Periòdics de Josep
Casals**

Carrer de la Ciutat - BERGA.

de Seguretat pel mateix motiu. I amb semblants antecedents no us costarà gaire de trobar les raons de la vaga general de Barcelona després de l'ordre formal que per posar-hi terme sortí de la Confederació i de la Unió Local de Sindicats.

La culpa de tot, molt al contrari del que diuen els diaris reaccionaris, pertany al govern actual. En cap país del món civilitzat es mantenen les organitzacions obreres en una constant illegalitat com a Espanya. El poder públic les controla i les vigila sempre i si cal les castiga amb la llei a la mà, jamai governativament. La contravençió, el delictes col·lectiu com el privat cau en l'esfera del poder judicial no pas en la de l'executiu. Així és possible que sense commocions, ni morts ni ferits, gairebé sempre agens als conflictes, funcionin a França, Confederacions del Treball constituïdes per extremistes. Que els Sindicats alemanys comptin els adherits per milions i que a Anglaterra, el social-treballista Mac-Donald, obrer manual un dia i membre de sindicat, organitzador de vagues considerables, hagi esdevingut regent suprem de la Unió Jack, dintre la qual, com ja sabeu, formen a més de l'Anglaterra tots els Dominis que abans foren de la Corona britànica. L'humanització, la legalitat, l'ordre de les Trade-Unions angleses no son pas en el suposat conservadurisme dels obrers d'aquell país que tallaren el cap al rei Carles I, ja fa més de tres segles, i declararen la vaga "negra" revolucionaria fa pocs anys, sinó en l'altíssima i ponderada intelligència d'uns governants que seguint les ensenyances de Cobden i de Gladstone han inculcat al país idees nobles. La tirania, l'opressió creen la reacció contrària de violència. La justícia per tots, l'humanitarisme, si no resolen el problema social l'endaguen i el mantenen dintre les voreres naturals de la lluita per la vida.

Pere COMES

